

Čís. 5129.

Podľa § 12, odst. 2 vlád. nar. čís. 107/32 Sb. z. a n. (o jazde motorovými vozidlami) je prípustná za všetkých okolností len taká rýchlosť jazdy, aby riadič bol jej pánom a aby mal vozidlo vo svojej moci. Vládou nad rýchlosťou v smysle tohoto ustanovenia treba rozumieť vládu nad pohybom vozidla a možnosť v prípade potreby i hneď, t. j. ešte pred prekážkou vozidlo zastaviť.

(Rozh. zo dňa 15. novembra 1934, Zm IV 193/34.)

Obžalovaný F. K. ako riadič autobusu išiel s ním po úzkej silnici v ostrej a neprehľadnej zátáčke, nedávajúc ani výstražné znamenie, takou rýchlosťou, že vrazil do protiidúceho nákladného auta. Autobus sa nárazom prevrátil a jedna pasažierka utrpela ťažké poranenie na tele. Oba súdy nižších stolíc uznaly obžalovaného vinným prečinom ťažkého ublíženia na tele z nedbalosti podľa § 310, odst. 2 tr. zák.

Na jvyšší súd zmätočnú sťažnosť obžalovaného zčasti odmietol, zčasti ju zamietol.

Dôvody:

Sťažovateľ dovodzuje, že v mieste nehody, teda v onej ostrej zátáčke a hore do kopca, išiel maximálne 25—30km-ovou rýchlosťou, ktorú označuje za normálnu a za každej okolnosti povolenú rýchlosť, ktorá vraj nemohla zapríčiniť nešťastie. Sťažovateľ je na omyle, ak považuje túto, ním samým tvrdenú rýchlosť za prípustnú v každej okolnosti a teda aj v okolnostiach súdeného prípadu. Odvolací súd zistil, že k nešťastiu došlo v ostrej zátáčke, na neobyčajne úzkej silnici (3 m) a na neprehľadnom mieste — sťažovateľ sám uvádza, že videl dopredu na vzdialenosť len asi 20—30 m. V dobe činu platily o jazde motorovými vozidlami predpisy vládneho nariadenia zo dňa 30. júna 1932, čís. 107 Sb. z. a n., a to ustanovenia § 12 cit. nar. Podľa odst. 2 § 12 tohoto nariadenia je prípustná za všetkých okolností len taká rýchlosť jazdy, aby riadič bol jej pánom, aby mal vozidlo vo svojej moci a aby bezpečnosť osôb a majetku nebola ohrozovaná. Pri tom »vládou nad rýchlosťou« v smysle tohoto ustanovenia treba rozumieť vládu nad pohybom vozidla a možnosť v prípade potreby i hneď, t. j. ešte pred prekážkou zastaviť. Podľa odst. 3 cit. §u treba jazdu primerane zvoľniť a — je-li toho treba — vozidlo, po prípade i motor zastaviť práve na neprehľadných miestach a v prudkých záhyboch ciest a vôbec vždy, kedykoľvek je treba zvýšenej opatrnosti, aby bezpečnosť osôb a majetku nebola ohrozená. Práve taký terén a taká situácia bola v mieste nehody. Sťažovateľ v prevedení zmätočnej sťažnosti sám uznáva, že, keď zbadal prekážku, vyhnul sa síce do ľava, avšak vozidlo nemohol zastaviť. Z toho zrejme plynie, že sťažovateľ išiel takou rýchlosťou, že v okamihu, kedy sa mu v ceste vy-

skytla prekážka, nebol jej pánom a nemal vozidlo vo svojej moci, tedy rychlosťou v smysle citovaných ustanovení nepripustnou. Nedbajúc týchto predpisov, dopustil sa sťažovateľ nedbalosti v svojom povolaní a porušil pravidlá preň platné. Ponevác touto nedbalosťou a porušením pravidiel spôsobil sťažovateľ svojej pasažierke ťažké poškodenie na tele, odvolací súd právom uznal, že jeho chovanie tvorí skutkovou podstatu zažalovaného trestného činu, a preto sa tu sťažovateľom vytýkaný zmatok nevyskytuje. Zmätočná sťažnosť v tejto časti je tedy bezpodstatná.

Čís. 5130.

Nepravdivé údaje v žádosti o podporu z dobročinnosti nejsou »lživým předstíráním« ve smyslu § 197 tr. zák., předpokládá-li povolení podpory podle platných předpisů nebo podle pravidelného postupu předchozí vyšetřování obsahu žádosti.

(Rozh. ze dne 16. listopadu 1934, Zm I 782/34.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v České Lípě ze dne 15. května 1934, pokud jím byl uznán vinným přestupkem nedokonaného podvodu podle §§ 8, 461 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v tomto výroku jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Z d ů v o d ů :

Důvodně poukazuje stížnost s hlediska zmatku čís. 9 a) § 281 tr. ř. k tomu, že skutečnosti rozsudkem zjištěné ještě nenaplnějí pojem lživého předstírání po rozumu § 197 tr. zák., neboť podle ustálené judikatury vyžaduje tento pojem chování pachatelovo, jež čelí k oklamání jiného nebo k využívání jeho omylu a je též podle okolností konkrétního případu způsobilým oklamatí (sb. n. s. čís. 2375, 2620).

Třebaže nelze pochybovati, že i lživé vylákání podpor z dobročinnosti může naplniti skutkovou podstatu podvodu, záleží přece v souzeném případě, kde šlo o nepravdivé tvrzení stěžovatelovo v podání na kancelář pana presidenta republiky, řešení otázky, je-li tu opodstatněn zákonný znak lživého předstírání a jednání, na tom, zda se podpory, o něž jde, udělují též bez jakéhokoli šetření, či zda podle platných předpisů, pokud se týče podle pravidelného postupu má povolení podpory za předpoklad předchozí vyšetřování obsahu dotčeného podání. V druhém případě nebylo by podle toho, co předesláno, lze mluvit o lživém předstírání.

Protože nalézací soud nezkoumal skutkový děj s tohoto hlediska a napadený rozsudek ani neobsahuje zjištění, podle nichž by bylo zrušovacímu soudu lze tuto otázku řešiti, bylo zmateční stížnosti za před-